

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ογδόνταίο Μέρος

*Η Προφητική Τομή της Ρώμης, των Μακκαβαίων και των Σύγχρονων
Καιρών: Μια Μελέτη στα Οράματα του Δανιήλ*

Jeff Pippenger
2024-04-10

Ο Ουρίας Σμιθ έγραψε: «Η Ρώμη συνδέθηκε με τον λαό του Θεού, τους Ιουδαίους, μέσω συμμαχίας, το 162 π.Χ.». Οι περισσότεροι σύγχρονοι ιστορικοί τοποθετούν την ημερομηνία στο 161 π.Χ., και ο Σμιθ αναφέρεται δύο φορές στο 161 π.Χ. στο ίδιο βιβλίο. Η υπόθεσή μου είναι ότι αυτή η αναφορά στο 162 π.Χ. είναι τυπογραφικό λάθος.

«Με τα εδάφια 23 και 24 μεταφερόμαστε μετά την εποχή της συμμαχίας μεταξύ των Ιουδαίων και των Ρωμαίων, το 161 π.Χ., στον χρόνο κατά τον οποίο η Ρώμη είχε αποκτήσει παγκόσμια κυριαρχία.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Οι στίχοι ένδεκα και δώδεκα προσδιορίζουν τη νίκη και τα επακόλουθα της Μάχης της Ραφίας, η οποία έλαβε χώρα το 217 π.Χ., μεταξύ της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, υπό την ηγεσία του Αντιόχου Γ' του Μεγάλου, και του Πτολεμαϊκού Βασιλείου της Αιγύπτου, υπό την ηγεσία του βασιλέως Πτολεμαίου Δ' Φιλοπάτορος.

Η Μάχη του Πανίου, η οποία έλαβε χώρα δεκαεπτά χρόνια αργότερα, το 200 π.Χ., διεξήχθη και πάλι μεταξύ του Σελευκιδικού βασιλείου και του Πτολεμαϊκού βασιλείου.

Η Εξέγερση των Μακκαβαίων άρχισε το 167 π.Χ. και υπήρξε η ιουδαϊκή επανάσταση εναντίον των προσπαθειών της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας να καταστείλει τις ιουδαϊκές θρησκευτικές πρακτικές και να επιβάλει τον ελληνικό πολιτισμό.

Ο επανεγκαινισμός του Δευτέρου Ναού στην Ιερουσαλήμ, ο οποίος σηματοδοτεί το ιστορικό γεγονός που εορτάζεται κατά τη Χανουκά, έλαβε χώρα το 164 π.Χ., τρία έτη πριν από τη «συμμαχία» του εδαφίου είκοσι τρία. Το γεγονός αυτό ακολούθησε την επιτυχή στρατιωτική εκστρατεία των Μακκαβαίων εναντίον των δυνάμεων της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, υπό την ηγεσία του διαβόητου Αντιόχου Δ' Επιφανούς, ο οποίος είχε βεβηλώσει τον Ναό και είχε θέσει εκτός νόμου τις ιουδαϊκές θρησκευτικές πρακτικές. Ο Αντίοχος Δ' Επιφανής πέθανε λίγο μετά τη νίκη που μνημονεύεται από τη Χανουκά, και το γεγονός αυτό σηματοδοτεί, από εκείνο το σημείο και εξής στην ιστορία, την παρακμή της συριακής ισχύος.

Το 200 π.Χ. (που ήταν επίσης ο καιρός της Μάχης του Πανίου), η Ρώμη, για πρώτη φορά, παρένεβαλε τον εαυτό της στην προφητική ιστορία του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Εκεί βρίσκεται το σύμβολο που θεμελιώνει το όραμα. Η σκόπιμη επιρροή του μέσα σε εκείνη την ιστορία προσδιορίζει το έργο της Ιεζάβελ, συμβόλου μιας εκκλησίας που κινεί τα νήματα παρασκηνιακά. Η Ιεζάβελ βρισκόταν στη Σαμάρεια όταν ο σύζυγός της, ο Αχαάβ, έβλεπε τους προφήτες της να θανατώνονται από τον Ηλία. Η Ηρωδιάς δεν ήταν στο συμπόσιο των γενεθλίων

του Ηρώδη, όπου η θυγατέρα της, η Σαλώμη, αποπλάνησε τον Ηρώδη. Στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, ο παπισμός, που παριστάνεται από την πόρνη της Τύρου, λησμονείται, έως το τέλος των συμβολικών εβδομήντα ετών. Τότε αρχίζει να άδει τα άσματά της της απάτης προς τους βασιλείς της γης. Το έτος 200 π.Χ. προτυπώνει το πότε αρχίζει να άδει φανερά προς τους βασιλείς κατά τις έσχατες ημέρες, ακριβώς πριν από τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, όπως παριστάνεται στο εδάφιο δεκαέξι.

Πριν από τη «συμμαχία» των Ιουδαίων το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ., οι Μακκαβαίοι επανεγκαινίασαν τον ναό, όπως μνημονεύεται με τη Χανουκά το 164 π.Χ. Έπειτα, τρία χρόνια αργότερα, ενώ ακόμη συνέχιζαν τον αγώνα τους με τους Σύρους, οι Μακκαβαίοι Ιουδαίοι απευθύνθηκαν στη Ρώμη για υποστήριξη. Η «συμμαχία» με τη Ρώμη που τότε συνήφθη καθίσταται προφητική δοκιμασία για τους σπουδαστές της προφητείας του Θεού στις έσχατες ημέρες.

Η ιστορία προσδιορίζει το 161 π.Χ. ως το χρονικό σημείο κατά το οποίο έλαβε χώρα η «συμμαχία», αλλά οι πρωτοπόροι προσδιορίζουν την ιστορία αυτή στο 158 π.Χ. Είχε δίκιο ο Μίλλερ, ή έχουν δίκιο οι σύγχρονοι ιστορικοί; Ο Μίλλερ πρόσθεσε εξακόσια εξήντα έξι έτη (666) στο έτος 158 π.Χ. και κατέληξε στο έτος 508, όταν «το διαπαντός» αφαιρέθηκε. Όσο κι αν ερευνησει κανείς, θα είναι εξαιρετικά δύσκολο, αν όχι πράγματι αδύνατο, να βρεθεί ιστορική τεκμηρίωση για το 158 π.Χ. ως τη συμμαχία μεταξύ των Ιουδαίων και των Ρωμαίων.

Ο δέκατος έκτος στίχος είναι ο νόμος της Κυριακής, αλλά πριν από εκείνη την ιστορία η Ρώμη εισέρχεται στην ιστορία για να εδραιώσει το όραμα κατά το έτος 200 π.Χ. Η Μακκαβαϊκή εξέγερση άρχισε στη Μωδεϊν το 167 π.Χ., και τελικώς αφιέρωσαν εκ νέου τον ναό το 164 π.Χ. Έπειτα, από το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ., οι Ιουδαίοι συνάπτουν διαθήκη με τη ρωμαϊκή δύναμη. Το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ. αντιπροσωπεύει μία χρονική περίοδο που απαιτήθηκε για την εδραίωση της «συμμαχίας». Αυτή η κατανόηση ταυτοποιεί τη «συμμαχία» σε συμφωνία με τη μαρτυρία των ιστορικών, καθώς και με το διάγραμμα που κατευθύνθηκε από το χέρι του Κυρίου και δεν πρέπει να αλλοιωθεί.

Οι ιστορικοί μάς πληροφορούν ότι η διαδικασία διαπραγμάτευσης συνθηκών μεταξύ αρχαίων εθνών όπως ο Ιούδας και η Ρώμη κατά τον δεύτερο αιώνα π.Χ. ποίκιλλε αναλόγως των ειδικών περιστάσεων, των διπλωματικών πρωτοκόλλων και των εμπλεκόμενων συσχετισμών ισχύος. Συνήθως, η διαδικασία άρχιζε με το ένα μέρος να εκδηλώνει ενδιαφέρον για τη σύναψη συνθήκης ή συμμαχίας με το άλλο. Στην περίπτωση του Ιούδα και της Ρώμης, ο Ιούδας ανέλαβε την πρωτοβουλία επικοινωνίας με τη Ρώμη, προκειμένου να προτείνει επίσημη συμμαχία.

Θα είχαν χρησιμοποιηθεί διπλωματικοί δίαυλοι για να διαβιβασθεί η πρόταση και να αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις. Αυτό θα έπρεπε να περιλάβει την αποστολή πρεσβευτών ή απεσταλμένων στη Ρώμη, προκειμένου να συναντηθούν με τους ηγέτες ή τους αντιπροσώπους της. Μόλις άρχιζαν οι διαπραγματεύσεις, αμφοτέρωτα τα μέρη θα συζητούσαν τους όρους της προτεινόμενης συνθήκης. Αυτό θα μπορούσε να περιλάβει σειρά συναντήσεων, ανταλλαγές διπλωματικών μηνυμάτων και, ενδεχομένως, τη συμμετοχή ενδιάμεσων ή μεσολαβητών για τη διευκόλυνση των συζητήσεων. Κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, κάθε μέρος θα εξέταζε τους όρους που θα πρότεινε το

άλλο και θα μπορούσε να υποβάλει αντιπροτάσεις ή να επιδιώξει τροποποιήσεις σε ορισμένους όρους. Η διαδικασία αυτή θα μπορούσε να περιλάβει προσεκτική εξέταση, διαβούλευση με συμβούλους και εκτιμήσεις των πιθανών ωφελειών και μειονεκτημάτων της προτεινόμενης συνθήκης.

Εάν αμφότερα τα μέρη κατέληγαν σε συμφωνία ως προς τους όρους της συνθήκης, θα καταρτιζόταν επίσημο έγγραφο, στο οποίο θα εκτίθεντο οι όροι και οι προϋποθέσεις που είχαν συμφωνηθεί από αμφότερες τις πλευρές. Έπειτα, η συνθήκη θα έπρεπε να επικυρωθεί από τις αρμόδιες αρχές εκάστου έθνους. Στην περίπτωση της Ρώμης, αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει την έγκριση της Συγκλήτου ή άλλων διοικητικών οργάνων. Κατά παρόμοιο τρόπο, στον Ιούδα, η συνθήκη πιθανότατα θα απαιτούσε την έγκριση της ηγεσίας του ή του κυβερνώντος συμβουλίου του. Μόλις επικυρωνόταν, η συνθήκη θα ετίθετο σε εφαρμογή, και αμφότερα τα μέρη θα αναμένονταν να τηρούν τους όρους της. Αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει διάφορες μορφές συνεργασίας, συμφωνίες αμοιβαίας άμυνας, εμπορικές σχέσεις ή άλλες μορφές διπλωματικής συναλλαγής, όπως θα προβλέπονταν στη συνθήκη.

Κατά τον δεύτερο αιώνα π.Χ., το ταξίδι από την Ιουδαία (που βρίσκεται στην ανατολική μεσογειακή περιοχή) προς τη Ρώμη (που βρίσκεται στην κεντρική Ιταλία) θα ήταν ένα δύσκολο και χρονοβόρο εγχείρημα, ιδίως αν ληφθούν υπόψη οι περιορισμοί των αρχαίων μέσων μεταφοράς. Η απόσταση μεταξύ της Ιουδαίας και της Ρώμης είναι περίπου 1.500 έως 2.000 χιλιόμετρα (930 έως 1.240 μίλια), ανάλογα με τη συγκεκριμένη διαδρομή που ακολουθούνταν. Τα θαλάσσια ταξίδια ήταν συχνά ταχύτερα και αποτελεσματικότερα από τα χερσαία ταξίδια στην αρχαιότητα, αλλά εξαρτώνταν από τους επικρατούντες ανέμους. Το ταξίδι με πλοίο από ένα λιμάνι της Ιουδαίας προς ένα λιμάνι της Ιταλίας (όπως η Όστια, το λιμάνι της Ρώμης) μπορούσε να διαρκέσει αρκετές εβδομάδες, ανάλογα με παράγοντες όπως οι συνθήκες των ανέμων, τα θαλάσσια ρεύματα και ο τύπος του πλοίου που χρησιμοποιούνταν.

Το χερσαίο ταξίδι από την Ιουδαία προς τη Ρώμη θα ήταν βραδύτερο και πολύ πιο επίπονο. Οι ταξιδιώτες θα έπρεπε να διασχίσουν ποικίλα εδάφη, συμπεριλαμβανομένων ορέων, κοιλάδων και ποταμών, και να αντιμετωπίσουν εμπόδια όπως ληστές και εχθρικές περιοχές. Υπολογίζεται ότι το ταξίδι πεζή ή με ιππήλατη άμαξα θα μπορούσε να διαρκέσει αρκετούς μήνες. Ο χρόνος του ταξιδιού θα επηρεαζόταν επίσης από παράγοντες όπως η κατάσταση των δρόμων, η διαθεσιμότητα καταλυμάτων και σταθμών αναπαύσεως, καθώς και η ανάγκη για ανάπαυση και ανεφοδιασμό καθ' οδόν.

Όταν οι Μακκαβαίοι Ιουδαίοι επιζήτησαν συμμαχία με τη Ρώμη, θα έπρεπε να αποστείλουν πρέσβεις στη Ρώμη. Αφού οι πρέσβεις αυτοί γίνονταν δεκτοί από τις ρωμαϊκές αρχές, θα ακολουθούσε μια περίοδος διαπραγματεύσεων. Κατά την ιστορική θεωρία, επειδή δεν υπάρχει ακριβές σχετικό αρχείο, μόλις μια συνθήκη επισημοποιούνταν, θα έπρεπε να μεταφερθεί πίσω στην Ιουδαία για επικύρωση, και κατόπιν, πιθανότατα, θα έπρεπε να επιστραφεί στη Ρώμη για να επιβεβαιωθεί η αποδοχή εκ μέρους των Ιουδαίων. Είναι σχεδόν αδύνατον να πιστέψει κανείς ότι η διαδικασία σύναψης μιας συμμαχίας κατά την εκείνη χρονική περίοδο θα είχε ολοκληρωθεί μέσα σε ένα έτος· επομένως, η κατανόηση ότι η «συμμαχία» αντιπροσωπεύει μια διαδικασία από το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ. εναρμονίζεται με άλλες γραμμές προφητείας που προσδιορίζουν την ιστορία

η οποία οδηγεί στον νόμο της Κυριακής του δεκάτου έκτου εδαφίου.

Μία «συμμαχία», την οποία όλοι οι ιστορικοί συμφωνούν ότι εγκαινιάστηκε από τους Μακκαβαίους Ιουδαίους, άρχισε στην Ιουδαία το 161 π.Χ. Σκοπός της ήταν ότι οι Ιουδαίοι επιζητούσαν υποστήριξη εναντίον των Σύρων, με τους οποίους αγωνίζονταν από τότε που άρχισε η εξέγερσή τους το 167 π.Χ. Η εξέγερση πυροδοτήθηκε από τις προσπάθειες του Ματθαία, Ιουδαίου ιερέως, και των πέντε υιών του, ιδιαίτερος του Ιούδα του Μακκαβαίου, να αντισταθούν στις πολιτικές εξελληνισμούς που επέβαλλε ο Σελευκίδης ηγεμόνας Αντίοχος Δ΄ Επιφανής. Οι πολιτικές αυτές περιλάμβαναν προσπάθειες καταστολής των ιουδαϊκών θρησκευτικών πρακτικών και επιβολής της υιοθετήσεως ελληνικών εθίμων και πεποιθήσεων.

Ο καταλύτης της εξέγερσης υπήρξε ένα περιστατικό στο χωριό Μωδεΐν, όπου ο Ματθαίας αρνήθηκε να συμμορφωθεί με διάταγμα που απαιτούσε να προσφερθεί θυσία σε ελληνική θεότητα. Το «Μωδεΐν» προέρχεται από την εβραϊκή λέξη «modi'a», που σημαίνει «να διακηρύσσω» ή «να διαμαρτύρομαι». Στη διαμαρτυρία του, ο Ματθαίας θανάτωσε έναν Ιουδαίο αποστάτη που επρόκειτο να τελέσει τη θυσία, και αυτός και οι υιοί του κατέφυγαν στους λόφους, εγκαινιάζοντας εκστρατεία ανταρτοπολέμου εναντίον των Σελευκιδικών δυνάμεων. Η Μακκαβαϊκή Εξέγερση διήρκεσε επί σειρά ετών, κατά τη διάρκεια των οποίων οι Μακκαβαίοι ενεπλάκησαν σε πολυάριθμες μάχες εναντίον των Σελευκιδών και των συμμάχων τους. Παρά το ότι υστερούσαν συντριπτικά τόσο σε αριθμό όσο και σε εξοπλισμό, οι Μακκαβαίοι πέτυχαν αρκετές σημαντικές νίκες.

Η Αυτοκρατορία των Σελευκιδών επιζητούσε να επιβάλει τη θρησκεία της Ελλάδος επί των Ιουδαίων, και οι Έλληνες αντιπροσωπεύουν τους παγκοσμιοποιητές των εσχάτων ημερών. Η θρησκεία τους εκφράζεται μέσω του woke-ισμού που επί του παρόντος επιβάλλεται στις Ηνωμένες Πολιτείες και στον κόσμο από τις παγκοσμιοποιητικές δυνάμεις του τραπεζικού συστήματος, των κυρίαρχων μέσων ενημερώσεως, των εκπαιδευτικών κέντρων, και της κατεδαφίσεως των εθνικών διακρίσεων διά της εξαναγκαστικής μεταναστεύσεως παρανόμων αλλοδαπών. Όταν ο Αντίοχος ο Επιφανής επέβαλλε τη θρησκεία της Ελλάδος επί των Ιουδαίων, υπήρχαν Ιουδαίοι οι οποίοι συνεργάζονταν με τις προσπάθειές του. Οι Μακκαβαίοι αντιπροσωπεύουν μία τάξη αποστατών Ιουδαίων, οι οποίοι αντιστέκονταν στη θρησκεία της Ελλάδος, αλλά υπήρχε επίσης και μία άλλη τάξη αποστατών Ιουδαίων, οι οποίοι υποστήριζαν το έργο της επιβολής της ελληνικής θρησκείας.

Ο δέκατος έκτος στίχος είναι ο επικείμενος νόμος της Κυριακής και η τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου. Η ιστορία αυτή προηγείται από τους στίχους δεκατρείς έως δεκαπέντε, όπου οι τρεις μάχες του τεσσαρακοστού στίχου λαμβάνουν χώρα από τον δέκατο στίχο (1989), τους ενδέκατο και δωδέκατο στίχους (ο ουκρανικός πόλεμος) και τη Μάχη του Πανίου. Η Μάχη του Πανίου αντιπροσωπεύει μια μάχη στην οποία το δίκαιο θηρίο της γης υπερικχύει επί των θρησκευτικών και πολιτικών φιλοσοφιών των παγκοσμιοποιητών.

Σε εκείνη τη μάχη, ο τελευταίος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών πρέπει να διαχειριστεί τα επακόλουθα της νίκης του Πούτιν και της επακόλουθης κατάρρευσής του, όπως παριστάνονται στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα. Θα συνάψει συμμαχία με το NATO, ή με τα Ηνωμένα Έθνη,

προκειμένου να επιλύσει τις συνέπειες από την κατάρρευση της Ρωσίας, και μέσα στην ιστορία εκείνης της συμμαχίας θα εμπλέξει τα Ηνωμένα Έθνη στη Μάχη του Πανίου. Η τρίτη μάχη του εδαφίου σαράντα θα είναι όπως η πρώτη μάχη του εδαφίου σαράντα. Όπως η Σοβιετική Ένωση κατέρρευσε υπό την οικονομική και στρατιωτική ισχύ των Ηνωμένων Πολιτειών, έτσι και οι παγκοσμιοποιητές των Ηνωμένων Εθνών θα εξαναγκαστούν να επαναλάβουν την «περεστρόικα», το κείμενο συστατικό των προσπαθειών του Γκορμπατσόφ να μεταρρυθμίσει τη Σοβιετική Ένωση, μολονότι αυτές τελικώς συνέβαλαν στην αποσύνθεση του σοβιετικού συστήματος και στην τελική διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

Η τρίτη μάχη απεικονίζεται από την πρώτη μάχη, και διά της οικονομίας και στρατιωτικής πίεσεως ο Trump, όπως εκπροσωπείται από τον Reagan, θα εξαναγκάσει τα Ηνωμένα Έθνη σε «perestroika», η οποία σημαίνει αναδιάρθρωση ή μεταρρύθμιση. Η αναδιάρθρωση θα τοποθετήσει τις Ηνωμένες Πολιτείες στην κεφαλή του συστήματος των δέκα βασιλέων, το οποίο είναι τα Ηνωμένα Έθνη. Στη μάχη αυτή ο παπισμός θα εισαγαγεί τότε στην ιστορία, προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι είναι ο υπερασπιστής του συστήματος το οποίο ο Trump τότε κατακτά.

Στην ίδια ιστορική περίοδο ο Τραμπ θα αντιμετωπίσει έναν εσωτερικό Εμφύλιο Πόλεμο, τον οποίο θα εξαναγκαστεί να διαχειριστεί, ακριβώς όπως εξαναγκάστηκε να διαχειριστεί και ο Αβραάμ Λίνκολν. Ο Εμφύλιος Πόλεμος θα διεξαχθεί μεταξύ δύο αντίπαλων αποστατικών παρατάξεων εντός των Ηνωμένων Πολιτειών. Η μία τάξη εκπροσωπείται από εκείνους που έχουν αποδεχθεί τη θρησκεία και τη φιλοσοφία του woke-ισμού, οι οποίοι είναι οι προοδευτικοί παγκοσμιοποιητές και των δύο πολιτικών κομμάτων. Η άλλη τάξη (ο MAGA-ισμός) ομολογεί ότι είναι γνήσιοι Προτεστάντες, αν και απώλεσαν αυτόν τον τίτλο το 1844.

Η παράταξη του Προέδρου αντιπροσωπεύεται από τον MAGA-ισμό και βασίζεται στον εσφαλμένο ισχυρισμό ότι υπερασπίζεται τον αληθινό Προτεσταντισμό και το Σύνταγμα. Ο ισχυρισμός του Woke-ισμού είναι η θρησκεία της Μητέρας Γης, της Νέας Εποχής και η πεποίθηση ότι το Σύνταγμα εφαρμόζεται σύμφωνα με τις υφιστάμενες περιστάσεις των κοινωνικών κανόνων και όχι σύμφωνα με τις απαρχαιωμένες ιδέες των ιδρυτών πατέρων.

Ο Ματθαίας (Τραμπ) θα θέσει τέλος στις απόπειρες των παγκοσμιοποιητικών-προοδευτικών Δημοκρατικών εντός των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως αυτές αντιπροσωπεύονται από την εξέγερση που άρχισε στη Μωδεϊν το 167 π.Χ. Κατόπιν, ο Τραμπ θα επαναλάβει την ιστορία του 164 π.Χ., όταν οι Μακκαβαίοι επανακαθιέρωσαν τον ναό, όπως αυτό μνημονεύεται με την τήρηση της Χανουκά. Έπειτα, κατά την περίοδο που αντιπροσωπεύεται από το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ., ο Τραμπ θα αρχίσει την τελική ώθηση για την ανέγερση της εικόνας του παπισμού, η οποία είναι μια εικόνα που προσδιορίζει μια παράνομη σχέση μεταξύ της θρησκευτικής εξουσίας και της πολιτικής εξουσίας. Το 158 π.Χ. η συμμαχία θα τεθεί σε εφαρμογή καθώς ο προσεχώς ερχόμενος κυριακάτικος νόμος του εδαφίου δεκαέξι θα επιβάλλεται.

Στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζεται πρώτα ο τρόπος με τον οποίο η Ρώμη αποκτά πολιτικό έλεγχο, και κατόπιν ο Δανιήλ επαναλαμβάνει και διευρύνει την ίδια ιστορία με μία γραμμή που προσδιορίζει πώς η Ρώμη μεταχειρίζεται τον λαό του Θεού μέσα στην ίδια ακριβώς ιστορία. Από το εδάφιο δεκαέξι έως το εδάφιο δεκαεννέα απεικονίζονται τα τρία εμπόδια στην

ανάληψη του ελέγχου του κόσμου από την παγανιστική Ρώμη. Στο εδάφιο δεκαέξι, η Συρία κατακτήθηκε από την παγανιστική Ρώμη το 65 π.Χ., και κατόπιν η Ιουδαία κατακτήθηκε από τον Πομπήιο το 63 π.Χ. Το εδάφιο δεκαέξι προσδιορίζει πότε η Ρώμη επρόκειτο να σταθεί στη γη της δόξης, και με τον τρόπο αυτό προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ένα του ιδίου κεφαλαίου.

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι η ιστορία της κατάκτησης έλαβε χώρα το 63 π.Χ. [παράλληλο προς το 1863], εν μέσω ενός Εμφυλίου Πολέμου που διεξαγόταν εντός της Ιερουσαλήμ. Ο Uriah Smith δήλωσε: «Κατά την επιστροφή του Πομπηίου από την εκστρατεία του εναντίον του Μιθριδάτη, βασιλέως του Πόντου, δύο διεκδικητές, ο Υρκανός και ο Αριστόβουλος, αγωνίζονταν για τον θρόνο της Ιουδαίας.»

Τα ονόματα «Υρκανός» και «Αριστόβουλος» είναι αμφότερα ελληνικής προελεύσεως και έχουν ιστορική σημασία, ιδίως στο πλαίσιο της ιουδαϊκής ιστορίας κατά την Ελληνιστική περίοδο και τη δυναστεία των Ασμοναίων. Το «Υρκανός» προέρχεται από την ελληνική λέξη «Hurkanos», η οποία πιθανότατα ανάγεται στη λέξη «hurkan», που σημαίνει «κλύκος» στην περσική γλώσσα. Το όνομα Υρκανός έφεραν αρκετοί ηγεμόνες των Ασμοναίων. Το «Αριστόβουλος» σημαίνει «άριστος σύμβουλος» ή «κάλλιστος σύμβουλος». Το όνομα Αριστόβουλος έφεραν επίσης αρκετοί ηγεμόνες των Ασμοναίων. Τόσο το «Υρκανός» όσο και το «Αριστόβουλος» είναι ονόματα συνδεδεμένα με σημαντικές μορφές της ιουδαϊκής ιστορίας κατά την Ασμοναϊκή περίοδο. Ήσαν άρχοντες οι οποίοι διαδραμάτισαν σπουδαίους ρόλους στη διακυβέρνηση και την επέκταση του Ασμοναϊκού Βασιλείου στην Ιουδαία. Οι προφητικοί απόγονοι και εκπρόσωποι του Ασμοναϊκού βασιλείου κατά τον καιρό του Χριστού ήσαν οι Φαρισαίοι.

Όταν ο Πομπήιος κατέκτησε την Ιερουσαλήμ, δύο πολιτικές παρατάξεις ανάγονταν αμφότερες στην εποχή της εξέγερσης που αντιπροσώπευε η Μωδεΐν το 167 π.Χ. Αφού ο Πομπήιος ενεπλάκη στην εξέγερση, αποφάσισε να καταλάβει την Ιερουσαλήμ, και η πολιτική παράταξη του Αριστοβούλου αποφάσισε να του αντισταθεί, ενώ η παράταξη του Υρκανού αποφάσισε να ανοίξει τις πύλες στον Πομπήιο. Τότε ο Πομπήιος εξαπέλυσε την επίθεσή του κατά της Ιερουσαλήμ, και τρεις μήνες αργότερα η Ιερουσαλήμ υπήχθη για πάντα στη δικαιοδοσία της Ρώμης.

Έως το δέκατο ένατο εδάφιο, η Αίγυπτος, το τρίτο και τελευταίο εμπόδιο, είχε καταληφθεί από τη Ρώμη. Έπειτα, στο εδάφιο είκοσι, προσδιορίζεται η γέννηση του Χριστού, καθώς ο Δανιήλ αρχίζει να εκθέτει πώς η Ρώμη θα μεταχειριζόταν τον λαό του Θεού μέσα σε αυτή την ιστορία. Στα εδάφια είκοσι ένα και είκοσι δύο ο Χριστός σταυρώνεται. Στο εδάφιο είκοσι τρία, η συμμαχία που άρχισε το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ. προσδιορίζεται αμέσως μετά τα εδάφια που περιγράφουν τον σταυρό, όπου οι αποστάτες Ιουδαίοι διακήρυξαν ότι «δεν έχουμε βασιλέα, ειμή Καίσαρα». Η γραμμή των αποστατών Ιουδαίων, εκπροσωπούμενη από τους Μακκαβαίους, οι οποίοι είχαν αντισταθεί στις διεισδύσεις της ελληνικής θρησκευτικής φιλοσοφίας και, πράττοντας τούτο, είχαν συνάψει μία ανίερη σχέση με τη Ρώμη, ακολουθεί το εδάφιο που προσδιορίζει την ιστορία του σταυρού, όπου ο καρπός της ανίερης αυτής σχέσεώς τους εκδηλώθηκε πλήρως.

Η Σελινά δεν επέστρεψε ποτέ στον ναό που ανεγέρθηκε μετά τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας. Η τελευταία προφητική μαρτυρία, η οποία διακηρύχθηκε από τον Μαλαχία, δόθηκε περίπου στα

μέσα του πέμπτου αιώνα π.Χ. Δεν είχε υπάρξει καμία ορατή παρουσία του Θεού, ούτε οποιαδήποτε προφητική μαρτυρία, επί εκατοντάδες έτη πριν οι Μακκαβαίοι υψωθούν εναντίον της παγκοσμιοποιητικής ελληνικής επιρροής. Στην αρχή της επανάστασής τους, διέπραξαν ακριβώς εκείνη την ανταρσία την οποία είχαν επιχειρήσει τόσο ο Πτολεμαίος όσο και ο βασιλεύς Οζίας, όταν αμφότεροι οι βασιλείς επεδίωξαν να εκπληρώσουν τον ρόλο του ιερέως και να προσφέρουν θυσία στον ναό.

Ο Ιωνάθαν Άφους (γνωστός επίσης ως Ιωνάθαν ο Μακκαβαίος) ήταν ένας από τους γιους του Ματθαθία, ο οποίος εγκαινίασε την Επανάσταση των Μακκαβαίων, και διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στην ηγεσία της ιουδαϊκής εξέγερσης εναντίον της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας. Μετά τον θάνατο του αδελφού του, του Ιούδα του Μακκαβαίου, στη μάχη, ο Ιωνάθαν ανέλαβε την ηγεσία των μακκαβαϊκών δυνάμεων. Πέρα από τη στρατιωτική και πολιτική ηγεσία του, ο Ιωνάθαν ανέλαβε επίσης τον ρόλο του αρχιερέα, υπηρετώντας ως πνευματικός ηγέτης του ιουδαϊκού λαού. Ο διττός ρόλος του Ιωνάθαν ως ηγέτη και αρχιερέα σηματοδότησε μια σημαντική εξέλιξη στην ιουδαϊκή ιστορία, καθώς συγκέντρωσε τόσο την πολιτική όσο και τη θρησκευτική εξουσία εντός της Ασμοναϊκής δυναστείας. Η ηγεσία του συνέβαλε στην ενίσχυση της ιουδαϊκής αυτονομίας και στην εδραίωση της ασμοναϊκής κυριαρχίας στην Ιουδαία.

Αυτή ακριβώς η αμαρτία, την οποία ο Πτολεμαίος επιχείρησε μετά τη νίκη της Ραφίας, πραγματοποιήθηκε ήδη στην απαρχή της επανάστασης των Μακκαβαίων. Ήταν η ίδια αμαρτία στην οποία αντιστάθηκαν οι ιερείς κατά τον καιρό του βασιλέως Οζία· όμως η διακηρυγμένη υπεράσπιση από τους Μακκαβαίους των υπηρεσιών του ναού του Θεού υπήρξε μια πλανημένη και στασιαστική εκδήλωση του συνδυασμού εκκλησίας και κράτους, και ως τέτοια προτυπώνει την ανταρσία του αποστατημένου Προτεσταντισμού, ο οποίος τώρα συσπειρώνεται προς υποστήριξη του Trump εναντίον των προελάσεων του παγκοσμιοποιημένου woke-ισμού του Biden.

Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι «από τους καρπούς αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς», και οι Φαρισαίοι κατά τον καιρό του Χριστού ήσαν τα τελικά κατάλοιπα της δυναστείας των Ασμοναίων, η οποία άρχισε με τον Ματθαθία. Ο Ματθαθίας, και η εξέγερση που εκείνος άρχισε, έφεραν τους καρπούς του Φαρισαϊσμού, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τους αποστάτες Προτεστάντες που υποστηρίζουν την ιδέα του «Make America Great Again». Η Αμερική ήταν μεγάλη όταν το Σύνταγμα εθεωρείτο ότι διατηρεί την εκκλησία και το κράτος χωρισμένα μεταξύ τους, αλλά κατά το πλαστό θαύμα που παριστάνεται από τη νίκη η οποία μνημονεύεται με την εορτή της Χανουκά, το κίνημα υπέρ της κυριακάτικης νομοθεσίας θα εξέλθει στο φως.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Μέχρι τώρα, όσοι παρουσίαζαν τις αλήθειες του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου συχνά θεωρούνταν απλοί κινδυνολόγοι. Οι προβλέψεις τους ότι η θρησκευτική μισαλλοδοξία θα αποκτούσε τον έλεγχο στις Ηνωμένες Πολιτείες, ότι εκκλησία και κράτος θα ενώνονταν για να διώξουν εκείνους που τηρούν τις εντολές του Θεού, έχουν χαρακτηριστεί αβάσιμες και παράλογες. Με βεβαιότητα έχει διακηρυχθεί ότι η χώρα αυτή δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει κάτι άλλο από εκείνο που υπήρξε—ο υπερασπιστής της θρησκευτικής ελευθερίας. Αλλά καθώς το ζήτημα της επιβολής της κυριακάτικης αργίας προβάλλεται ευρέως, το γεγονός που τόσο επί μακρόν αμφισβητούνταν και δεν γινόταν πιστευτό φαίνεται ότι πλησιάζει, και το

τρίτο άγγελμα θα επιφέρει αποτέλεσμα το οποίο δεν θα μπορούσε προηγουμένως να είχε επιφέρει.»

«Σε κάθε γενεά ο Θεός απέστειλε τους δούλους Του για να ελέγξουν την αμαρτία, τόσο στον κόσμο όσο και στην εκκλησία. Αλλά ο λαός επιθυμεί να του λαλούνται ευχάριστα πράγματα, και η καθαρή, απερίτμητη αλήθεια δεν είναι αποδεκτή. Πολλοί μεταρρυθμιστές, όταν ανέλαβαν το έργο τους, αποφάσισαν να επιδείξουν μεγάλη σύνεση στην αντιμετώπιση των αμαρτιών της εκκλησίας και του έθνους. Ήλπιζαν, με το παράδειγμα μιας καθαρής χριστιανικής ζωής, να οδηγήσουν τον λαό πίσω στις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής. Αλλά το Πνεύμα του Θεού επήλθε επ' αυτούς, όπως επήλθε επί τον Ηλία, ωθώντας αυτόν να ελέγξει τις αμαρτίες ενός πονηρού βασιλέως και ενός αποστάτη λαού· δεν μπορούσαν να απέχουν από το να κηρύττουν τις απλές δηλώσεις της Αγίας Γραφής — διδασκαλίες τις οποίες είχαν διστάσει να παρουσιάσουν. Ωθούντο να διακηρύττουν με ζήλο την αλήθεια και τον κίνδυνο που απειλούσε τις ψυχές. Τα λόγια που ο Κύριος τους έδιδε, αυτά εξεστόμιζαν, χωρίς φόβο για τις συνέπειες, και ο λαός υποχρεωνόταν να ακούσει την προειδοποίηση.»

«Ούτως θα κηρυχθεί το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Καθώς θα έρχεται ο καιρός να δοθεί με τη μεγαλύτερη δύναμη, ο Κύριος θα εργαστεί μέσω ταπεινών οργάνων, καθοδηγώντας τη διάνοια εκείνων που αφιερώνουν τον εαυτό τους στην υπηρεσία Του. Οι εργάτες θα καταρτιστούν μάλλον από το χρίσμα του Πνεύματός Του παρά από την εκπαίδευση των φιλολογικών ιδρυμάτων. Άνδρες πίστεως και προσευχής θα εξαναγκασθούν να εξέλθουν με άγιο ζήλο, διακηρύττοντας τα λόγια που ο Θεός τούς δίδει. Οι αμαρτίες της Βαβυλώνας θα αποκαλυφθούν. Τα φοβερά αποτελέσματα της επιβολής των τηρήσεων της εκκλησίας διά της πολιτικής εξουσίας, οι εισβολές του πνευματισμού, η ύπουλη αλλά ταχεία πρόοδος της παπικής εξουσίας—όλα θα απογυμνωθούν. Με αυτές τις επίσημες προειδοποιήσεις ο λαός θα συγκλονιστεί. Χιλιάδες επί χιλιάδων θα ακούσουν, οι οποίοι ποτέ δεν είχαν ακούσει λόγια όπως αυτά. Με κατάπληξη ακούν τη μαρτυρία ότι η Βαβυλώνα είναι η εκκλησία, πεσμένη εξαιτίας των πλανών και των αμαρτιών της, εξαιτίας της απορρίψεώς της της αλήθειας που της εστάλη από τον ουρανό. Καθώς ο λαός πηγαίνει στους πρώην διδασκάλους του με την έντονη ερώτηση, Είναι άραγε αληθή αυτά τα πράγματα; οι λειτουργοί προβάλλουν μύθους, προφητεύουν ευχάριστα πράγματα, για να καταπραΰνουν τους φόβους τους και να ησυχάσουν την αφυπνισμένη συνείδηση. Επειδή όμως πολλοί αρνούνται να ικανοποιηθούν με την απλή αυθεντία των ανθρώπων και απαιτούν ένα σαφές “Ούτω λέγει ο Κύριος”, η δημοφιλής ιερατεία, όπως οι Φαρισαίοι των παλαιών καιρών, γεμάτη οργή επειδή αμφισβητείται η εξουσία της, θα καταγγείλει το μήνυμα ως προερχόμενο από τον Σατανά και θα υποκινήσει τα αμαρτωλολάγνα πλήθη να χλευάσουν και να διώξουν εκείνους που το κηρύττουν.»

«Καθώς η διαμάχη επεκτείνεται σε νέους τομείς και οι διάνοιες του λαού στρέφονται προς τον καταπατημένο νόμο του Θεού, ο Σατανάς κινητοποιείται. Η δύναμη που συνοδεύει το μήνυμα θα εξαγριώνει ολοένα περισσότερο εκείνους που αντιτίθενται σε αυτό. Ο κλήρος θα καταβάλει σχεδόν υπερανθρώπινες προσπάθειες για να αποκλείσει το φως, μήπως και λάμψει επάνω στα ποιμνιά τους. Με κάθε μέσο που έχουν στη διάθεσή τους θα επιδιώξουν να καταπνίξουν τη συζήτηση αυτών των ζωτικών ζητημάτων. Η εκκλησία προσφεύγει στον ισχυρό βραχίονα της πολιτικής εξουσίας, και, σε αυτό το έργο, παπικοί και Προτεστάντες ενώνονται. Καθώς το κίνημα για την επιβολή της Κυριακής γίνεται πιο τολμηρό και αποφασιστικό, ο νόμος θα

επιστρατευθεί εναντίον εκείνων που τηρούν τις εντολές. Θα απειληθούν με πρόστιμα και φυλάκιση, και σε μερικούς θα προσφερθούν θέσεις επιρροής, καθώς και άλλες αμοιβές και πλεονεκτήματα, ως κίνητρα για να απαρνηθούν την πίστη τους. Αλλά η σταθερή τους απάντηση είναι: “Δείξτε μας από τον λόγο του Θεού το σφάλμα μας” — η ίδια έκκληση που διατύπωσε ο Λούθηρος υπό παρόμοιες περιστάσεις. Εκείνοι που παραπέμπονται ενώπιον των δικαστηρίων προβάλλουν ισχυρή υπεράσπιση της αλήθειας, και μερικοί από όσους τους ακούν οδηγούνται να λάβουν θέση υπέρ της τήρησης όλων των εντολών του Θεού. Έτσι, το φως θα τεθεί ενώπιον χιλιάδων που διαφορετικά δεν θα γνώριζαν τίποτε για αυτές τις αλήθειες.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 605, 606.